

Kære alle sammen, kære MMD

Tak for invitationen til at komme her i dag og deltage i MMD's 10-års jubilæum.

Jeg har set frem til dagen, og glædet mig utroligt – indtil i morges.

Da skete der det at min kone og jeg som sædvanlig stod på badeværelset kl. 6.30 – det er ikke skræmmende i sig selv, det plejer vi, og min kone er fortsat smuk og dejlig, også om morgenen.

Problemet var den samtale vi kom til at føre.

Jeg sagde: Kan du ikke lige høre hvad jeg har tænkt mig at sige noget om til MMD's jubilæum i dag?

Jo, gerne, sagde hun, en smule søvndrukkent.

Jo, sagde jeg, du ved ham der Stacey, jeg vil fortælle om hvor stor en indflydelse hans syn på organisationen som komplekse responsive processer har haft for mig.

Hmmm, sagde hun

Ja, du ved, jeg vil forsøge at illustrere det ved at sige noget om at mit billede af hans perspektiv er ligesom en linedans, hvor aktører, processer, tid og sted på en eller anden måde smelter sammen, det hele balancerer på randen af en knivsæg og det er det man som leder skal agere i, midt i det hele....

Så kiggede hun sådan lidt tomt ud i luften. Jeg går lige i bad, sagde hun.... Og det gjorde hun så

Pokkers tænkte jeg. Jeg er på spanden ...

Jeg tror, det er den nyuddannede MMD'ers kors og udfordring

- at forløsningsen og det egentlige udbytte af uddannelsen først kommer, når man for alvor får oversat oplevelserne og teorierne til konkret og udlevet handling – og det tager tid
- Situationen i badeværelset var et godt eksempel på noget jeg i høj grad har taget med fra uddannelsen: **”Jeg ved ikke hvad jeg mener før jeg har hørt mig selv sige det”**.

Det kom jeg i øvrigt for nylig til at sige til en professorkollega, som reaktion på noget han sagde – og for at sige det som det er, det blev ikke modtaget i den samme ånd som det var sagt - vi har stort set ikke talt sammen siden!

Men hvorfor er det så svært at forklare andre hvad man har lært på MMD?

Jeg tror, at andre nuværende og tidligere MMD'ere vil nikke genkendende til fænomenet

- der er så meget man gerne vil fortælle, man føler sig fyldt, inspireret, fuld af lyst til at bruge alt det nye man har lært
- og så står man der og fortæller om en Stacey som ikke helt giver mening, og det ender med at man siger at man har fået nye perspektiver og nogle flere knapper at dreje på!

Det er jo rigtigt, men der er så meget mere, hvorfor kan man ikke få det ud?

Måske skyldes det at MMD adskiller sig fra radikalt fra andre uddannelser

MMD opfatter ikke sig selv som depot eller bibliotek for konkret "viden", der blot skal hældes ind i hovedet på den studerende

MMD beskæftiger sig med det der sker mellem mennesker, mellem ting, den benytter sig af billeder, historier – stærke billeder og historier

Hvordan skal man forklare at man har lært at lede processer?

- kan man overhovedet føre disse metaforer og denne lærdom tilbage i det talte sprog
- det ville jo nærmest være en regression, her bliver sproget fattigt - det man får ud bliver ofte en skygge af virkeligheden

Har MMD givet mig hjælp i livet, ledelse og i overlevelsen?

Jeg bliver nødt til at tage fat i Stacey igen, og lad mig trække blot et af hans såkaldt normative udsagn frem:

- man skal acceptere paradokset at være såvel i – som udenfor kontrol

Puh, da det blev klart, sænkede skuldrene sig mindst 5 cm

Under uddannelsen fik vi ret hurtigt slået forestillingen om "**sandheden**" (= DEN gode løsning, som lederen skal finde på) ihjel.

- Skræmmende fordi sandheden var sådan et dejligt lunt og mørkt skab hvor man kunne sætte sig ind og slappe af, fri for alle de andre og deres forventninger om noget andet, for nu havde vi fundet løsningen, endelig fred og ro
- Befriende fordi det var vældigt anstrengende at løbe rundt og lede efter sandheden, og hver gang man skreg "fundet" var den pist væk igen

Skuldrene sænkede sig yderligere 5 cm, ørerne blev fri og man begyndte at kunne høre

Sidst men ikke mindst at få nye og forløsende perspektiver på begrebet **"kommunikation" eller snarere på sproget**, at forstå at sproget former verden, at det brugt rigtigt kan binde vore forskellige verdener sammen.

Er det svært at være leder, der hvor jeg er?

Der er mange udfordringer, men svært synes jeg ikke det er, specielt fordi man nu har MMD med i bagagen

I faglig sammenhæng har vi bl.a. i vor videnskabelige forenings tidskrift "DASINFO" igennem en række interviews forsøgt at sætte lys på ledelse som en professionel disciplin, som noget der kan tales om på samme måde som man taler om andre faglige ting inden for området. At legitimere ledelse, kunne man sige. (DASINFO nr. 2, April 2011: http://www.dasaim.dk/index.php?option=com_content&view=article&id=114&Itemid=21)

Det kom der mange interessant synspunkter ud af.
Men det mest interessante var i virkeligheden det der IKKE stod i bladet.

Det viste sig nemlig, at der var en ganske stor berøringsangst overfor emnet, nogle ønskede simpelthen ikke at deltage, fordi de følte sig udstillede hvis de begyndte at delagtiggøre andre i deres syn på ledelse og hvad de gjorde og tænkte som ledere

Det tror jeg måske er den virkelige udfordring – **at få prioriteret ledelse som en legitim disciplin der om ikke andet kan optimeres.**

Tillykke MMD med de 10 år, tak for jeres opmærksomhed!